

KAPITEL 3

Hvis der var hold i sådanne indvendinger, kunne der med megen ret fremføres etiske og etisk-religiøse betænkeligheder ved anvendelsen af et direkte hjernerelateret døds-kriterium. Som det imidlertid er fremgået af det tidligere anførte, drejer spørgsmålet sig alene om samfundets lovgivning om kendetegn på død i en uafvendelig dødsproces, som altid har været den samme.

Det direkte hjernerelaterede døds-kriterium opfylder fuldt ud det universelle etiske krav til et døds-kriterium, der tidligere er drøftet. Netop derfor har det været etisk velbegrunder at afbryde respiratorbehandlingen ved indtrådt hjernedød. Diskussionen om hjernedøds-kriteriet har således ingen forbindelse med debatten om "euthanasi" eller dødshjælp.

Ad c) Sikkerheden

Den sikkerhed, hvormed hjernens fuldstændige og uoprettelige funktionsophør kan konstateres, er af central betydning for både selve hjernedøds-kriteriet og for en eventuel lovgivning herom. Den mindste usikkerhed i diagnosticeringen af hjernedød vil være et afgørende argument imod anvendelsen af det direkte hjernerelaterede døds-kriterium.

Kravet om døds-kriteriets sikkerhed er af etisk karakter. Bedømmelsen af, hvorvidt kravet om sikkerhed er opfyldt, er derimod et lægefagligt spørgsmål.

Som ovenfor nævnt vil et direkte hjernerelateret døds-kriterium betyde, at konstatering af dødens indtræden vil blive et ekspertspørgsmål og ikke en sag, som almindelige mennesker kan vurdere. I praksis har det hidtil været overladt til læger at fastslå dødens indtræden, men dette er sket på grundlag af kriterier, som har kunnet iagttages af ethvert menneske.

Da spørgsmålet om liv og død er et almenmenneskeligt spørgsmål, må det umiddelbart fremtræde som det mest forsvarlige, hvis det kunne afgøres på grundlag af kendetegn, som alle og enhver kunne konstatere. Dette vil uden tvivl af de fleste mennesker blive opfattet som det mest betryggende.

På den anden side er det utvivlsomt også et udbredt ønske, at muligheden for at redde eller restaurere menneskeliv gennem transplantation udnyttes. Dette kan nødvendiggøre en accept af, at konstateringen af dødens indtræden i en række tilfælde må overlades til eksperter.

Accepten kræver naturligvis tillid til lægernes faglige dygtighed og etiske integritet. Men denne tillid er ikke af anden art, end den patienter i andre situationer må vise lægerne.

På grundlag af foreliggende informationer (3.8) er det arbejdsgruppens opfattelse, som er i overensstemmelse med den internationale sagkundskab, at hjernens totale og uoprettelige funktionsophør kan diagnosticeres med fuldstændig sikkerhed.

3.8 Der henvises til bilag 3 vedrørende Hjernedød- Diagnostik og diagnostisk sikkerhed, p. 51.